pomohlo aspoň nejnaléhavějšímu nedostatku v dnešní »orientaci« v knihovním oddělení, nemluvě o tom, že katastrální území nejsou vůbec seřaděna podle dnešních obvodů pražských soudů okresních (podle světových stran), nýbrž navázáno tu bylo vlastně na jakousi »staropražskou« tradici tím, že knihy ze zrušených okresních soudů (karlínského, smíchovského, nuselského atd.) byly jen sneseny ke krajskému soudu civilnímu a tam připojeny ke knihám vnitřní Prahy; knihovní soud však není vůbec organicky rozdělen nebo přizpůsoben dnešním změnám v příslušnosti nových okresních soudů, stále se tam hledá podle toho, kde to bylo málem už před desíti lety. Zůstane-li knihovní soud takto důsledně konservativní, nutno už dnes litovati generace příští, které sotva už budou věděti, která obec kdysi patřila do obvodu dávno zrušeného okr. soudu v Nuslích, Vršovicích, na Smíchově, v Karlíně či jinde. Netřeba zdůrazňovati, v jakém duševním rozpoložení nalézá se občan, který sám si chce v tomto labyrintu lustrovati, než hledanou vložku podaří se mu konečně s mnohými námahami najíti.

Presidiu obchodního soudu k laskavému povšimnutí. V rejstříku obchodního soudu v Praze jsou vedeny rejstříky společenstev naprosto nepřehledným způsobem. Je totiž velkým uměním a více méně náhodou najíti vůbec značku, pod níž hledané společenstvo je v rejstříku společenstev (asi 30 velkých foliantů) zapsáno, neboť příslušné indexy jsou jednak naprosto nepřehledné a nesystematické, jednak místy tak nečitelné a roztrhané (místy kusy listů vůbec chybí!), resp. lepenkou přelepované, všeobecně pak tak špinavé, že text nelze vůbec luštiti. Místo jednoho, abecedně sestaveného indexu, jsou tam t ř i roztrhané seznamy, jichž nápisy, více nečitelné než čitelné, zní: »Seznam společenstev se sídlem v Praze VIII. až XIX. a okolních venkovských obcí«, další je »Seznam společenstev se sídlem v Praze«, konečně »Seznam společenstev se sídlem ....« (další je v nápise úplně nečitelné, za to objevil se tam přelepený nápis »in Prag«!).

Uvnitř těchto seznamů jsou zcela nepřehledně vlepovány další lístky ke konci; hledati tedy značku nějakého společenstva je namáhavá práce, a nebýti rady a pomoci přítomných úředníků, byla by snad orientace vůbec nemožná. Bylo by tudíž na čase — když Velká Praha je skutkem víc než deset let — dáti co nejrychleji pořídit řádné, čisté a spolehlivé indexy společenstev.

Jak telefonovati od soudu? Ač je v Praze několik set veřejných telefonních automatů, je neuvěřitelno, že jsou v Praze soudy, jež dosud nemají telefonu pro strany. Jsou to: vrchní soud, okr. soud civilní Praha-Sever, Praha-Západ a okresní soud obchodní(!); tento soud sice je spojen s krajským soudem obchodním, jenž sám má j e d i n ý telefonní automat (ovšem bez světla), který potřebám stran tohoto soudu ovšem vůbec nestačí. Krajský soud civilní má dva automaty, a tu ještě je výhodou, že třetí je po ruce v přilehlém soudu exekučním. Je to snad notorické, že

advokáti a strany dnes často potřebují co chvíli rychlého telefonického spojení od soudu se svojí kanceláří a pod., zájem na tom má konečně i soudce (při jednání o smír), aby mohl přikročiti k další věci. Proto by se presidia jmenovaných soudů měla zasaditi o umístění telefonních automatů tam, kde dosud nejsou. Hned upozorňujeme, že uspořádání telefonních kabin je zcela nevhodné pro zvláštní potřeby stran od soudu zpravidla telefonujících: jsou to úzké, nepohodlné kabiny, zpravidla šeré, beze světla, které namnoze nelze ani zavříti (na př. u exekučního, krajského obchodního soudu a i jinde). Nesmí se zapomínati: při telefonování nutno tu často si leccos poznamenati, ze spisů přečísti, v těchto narychlo listovati — kam třeba pouhý dopis si položiti?, jak z něho co přečísti? — neboť kabiny jsou vlastně totožné s obyčejnými pouličními, jež však jsou vždy prostornější. A dále: někdy je nutno, aby hovoru byla přítomna další osoba (ať jako svědek či informátor a pod. pro telefonujícího). A konečně: kabiny nutno tak upraviti, aby se daly pokud možno t ě s n ě uzavříti, aby leckdy důvěrná povaha rozhovoru se nerozléhala po celé chodbě, resp. čekárně; toto platí o v š e c h kabinách t. č. u pražských soudů umístěných. Jsme přesvědčeni, že příslušní činitelé zjednají nápravu ve všech naznačených směrech; neboť poplatek za jeden rozhovor (1 Kč) je se zřetelem na toto nepohodlí dosti vysoký. Není ovšem ani právě příjemné, musí-li u soudů, telefonem pro strany nevybavených, strana či advokát na ulici hledati telefonní automat, leckdy od budovy soudní dosti vzdálený a málokdy právě volný; tím spíše, že služební aparáty v kancelářích soudních nesmí strany — což je pochopitelno — používati (mimo výjimečné případy).

Ještě o senátním rozhodování. Stále jsme upozorňováni z advokátních kruhů, že se nedodržují předpisy civilního řádu soudního při líčeních senátních: zejména při prvém ústním líčení (po podané žal. odpovědi) dostavuje se k líčení leckdy jen referent — ostatní votanti bývají přítomni jen svými taláry, někdy ani tímto způsobem nikoliv (specialita u některých senátů krajského soudu civilního v Praze).

Úmluva o potírání penězokazectví, která nabyla pro Československo působnosti dnem 11. prosince 1931, byla publikována v částce 6. Sbírky zákonů a nařízení. Obsah úmluvy je čtenářům tohoto časopisu znám z článku prof. K a l l a b a v Právníku 1929.

První sjezd právníků států slovanských v Bratislavě 1933. Přípravný výbor jugoslovanský zasedal dne 31. I. 1932 v Zagrebu. Schůze se zúčastnil i gen. taj. Dr. Bařinka, podle jehož referátu o dosavadním výsledku přípravných prací došlo 255 návrhů sjezdových otázek: z R. Č. S. 177, z Rz. P. P. 66, z Král. Jugosl. 9, z Král. Bulh. 7. — Návrhové soutěže se zúčastnilo 24 univ. profesorů, 21 soudců, 5 advokátů, 1 právnická fakulta a 20 právníků